

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. A.**, nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-624/ZA-ZA05-P10-PD1-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný žalobci neprodloužil dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) doplňkovou ochranu.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném k okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí nemá požadované náležitosti. Namítáno je dále porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Porušen byl dále § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, a konečně byl porušen též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení, neboť rozhodnutím dochází k porušení mezinárodního závazku ČR.
3. Žalobce uvádí, že se ztotožňuje s tvrzením, že výkonná moc v Uzbekistánu v čele s prezidentem dominuje politickému životu a udržuje téměř kompletní kontrolu nad legislativní a soudní složkou moci. Nesouhlasí však s využitím uzbeckých médií jako zdroje o politické situaci v zemi. Toto dokládá článkem o perzekuci uzbeckých novinářů, kteří kritizují tamní politiku. Relevantní mohou být podle žalobce pouze informace z nezávislých zdrojů. Žalobce se domnívá, že přestože za prezidenta Mirzijojeva dochází v Uzbekistánu k určitým pozitivním změnám v oblasti lidských práv, Amnesty International či Freedom House upozorňují na pokračující praktiky předchozího prezidenta Karimova a jeho autoritativní politiky řízení státu.
4. Podle zprávy Amnesty International 2017/2018 stále dochází k zadržování navracejících se ekonomických migrantů. Ti jsou označováni za členy extremistických skupin a řadí se mezi osoby podezřelé pod státním dohledem. Ze svědectví dle žalobce vyplývá, že bytí občan vycestuje na pracovní vízum, je po návratu zadržen a dle svědectví místních obyvatel dochází i přes reformu v roce 2013 k mučení ze strany policie. Z dalších svědectví vyplývá, že soudy sice známky mučení evidují, ale v rozsudcích na ně nedbají. Žalobce se důvodně obává o svou bezpečnost v případě návratu, neboť pobýval mimo Uzbekistán i po vypršení zaměstnanecké karty. Domnívá se, že bude po svém pobytu mimo Uzbekistán minimálně ve stejném postavení jako ti, kteří vycestovali pouze po dobu platnosti pracovního víza. Rovněž má za to, že jeho vnitrostátní ochrana je nemožná a hrozí mu ve vlasti vážná újma.
5. Zpráva Freedom House se dle žalobce vyjadřuje k tématu extremistických skupin. Vláda podle ní pokračuje v nábožensky zaměřené perzekuci. Čím dál více se vláda zaměřuje na navracející se ekonomické migranty, ty obviňuje z podpory zakázaných skupin. Žalobce se sice nehlásí k žádnému vyznání, avšak již jeho vycestování zakládá možnost, že bude považován za podezřelou osobu, která by mohla uvedené skupiny podporovat.
6. Uzbekistán podle žalobce migranty sleduje, přičemž tuto informaci má jak z doslechu, tak ze svědectví zdokumentovaných Amnesty International. Je přesvědčen, že se ví o jeho doplňkové ochraně a je možné, že by jej při návratu čekala perzekuce. Dle informací

Freedom House jsou soudní řízení s takto podezřelými neverejná, nelze proto provést objektivní vyhodnocení důkazů. Návratem žalobce do vlasti by mohlo dojít k porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a též čl. 36 Listiny základních práv a svobod ČR.

7. Svým dlouhodobým pobytem na území ČR žalobce pozbyl státní občanství Uzbekistánu, neboť od roku 2012 nemá platný doklad a není registrován na zastupitelském úřadě Uzbekistánu. Tímto je naplněna hypotéza čl. 21 bodu 2 zákona Uzbeké republiky státním občanství. Vycestování žalobce do Uzbekistánu není tedy možné. Je mu tím též způsobena vážná újma. O těchto skutečnostech se žalobce dozvěděl až při vyhledání pomoci v ČR. Navrhuje provést důkaz listinou – výše uvedeného zákona. Odkazuje též na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 5 A 517/96 ze dne 27. 11. 1998. Žalobce nemá platné pobytové oprávnění pro Uzbekistán a za nezákonný pobyt mu tam hrozí vězení, kdy v této souvislosti hrozí porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce se s ohledem na uvedené domnívá, že jsou naplněny důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.
8. Žalobce se dále domnívá, že jelikož splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany (tedy i jejího prodloužení), jsou relevantní ustanovení Ústavy a mezinárodních smluv o ochraně soukromého a rodinného života. Žalovaný tato nepoužil, neboť dle něj je může žadatel uplatnit při žádosti o pobyt, tato práva mu nejsou upřena. Žalobce má však za to, že mu hrozí neumožnění návratu do ČR ze strany Uzbekistánu, pokud byl donucen k návratu. K tomuto žalobce dochází na základě uvedených informací o zemi původu. Dle žalobce by došlo k porušení čl. 3, 5 a 10 Úmluvy o právech dítěte a čl. 10 (2) Listiny základních práv a svobod, a též mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život, jelikož žalobce má na území ČR nezletilého syna.
9. Žalobce má za to, že žalovaný neunesl důkazní břemeno. Řízení o mezinárodní ochraně je specifické, často je nutné v něm rozhodovat za stavu důkazní nouze, jde o prospektivní rozhodování, nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky. Standard důkazního břemene je proto vychýlen ve prospěch žadatele. Strohou úpravu důkazního břemene podle zákona o azylu v § 49/1 je třeba vykládat eurokonformně, tedy ve smyslu čl. 4 kvalifikační směrnice, který shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70. Podle něj musí žadatel v maximální možné míře svá tvrzení podložit listinnými či jinými důkazy, také správní orgán však musí vynaložit veškeré své prostředky, které má k dispozici, k zajištění důkazů. Ohledně tohoto dokazování odkazuje žalobce dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 254/2017-40. Správní orgán je povinen prokázat či vyvrátit tvrzení žadatele na základě materiální pravdy, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností, nebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti jeho úsudku. V daném případě sice správní orgán uvedl relevantní zdroje informací, avšak žalobce má za to, že nikoli dostatečné, přičemž se zároveň vyhnul informacím, které odporují zamítavému stanovisku. V pochybnostech má být postupováno ve prospěch žadatele.
10. Institut doplňkové ochrany je promítnutím zásady non-refoulement, která vyplývá zejména z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkázal na příslušnou judikaturu. Tato zásada má dle žalobce absolutní charakter a není vázána na žádné specifické důvody. Z toho též plyne, že při posuzování hrozby vážné újmy je nutné se zabývat otázkou, zda cizinců hrozí vážná újma po vycestování z ČR, tedy do budoucna. To, že již byl vážné újmě podroben, naznačuje, že se toto jednání bude

opakovat. K vážné újmě dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalobce uvádí, že v případě návratu do země původu by hrozilo porušení uvedeného čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obzvláště se obává, že pokud by bylo rozhodnuto negativně, a byl by mu do cestovního dokladu vyznačen výjezdní příkaz, podezřívaly by jej uzbecké úřady z nežádoucích kontaktů se zahraničím a cestovní pas by mu pravděpodobně odebraly. K tomu žalobce poukazuje na čl. 12 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, dle kterého může každý svobodně opustit každou zemi, i svou vlastní. Vyslovení zákazu vycestování má diskriminační charakter a je porušením čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování byl dle žalobce následkem špatného dokazování nesprávně použit test reálného nebezpečí.

11. Žalobce se domnívá, že skutková zjištění žalovaného nemají oporu ve správním spise, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí též spočívá na nesprávném hmotněprávním posouzení. Procesními nedostatky je zatíženo dokazování, neboť žalovaný svévolně užíval prostředky svědčící v neprospěch žalobce.
12. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, jeho hlavních motivů odchodu ze země původu a shromážděných pramenů, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země, které by bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že zemi původu opustil s vlastním cestovním dokladem a platným vízem, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů jako ekonomický migrant. Pokud by žalobce byl zájmovou osobou pro tamní bezpečnostní složky, zcela jistě by mu vycestování nepovolily, z použité aktuální informace MZV ČR vyplývá, že ekonomičtí a studijní migranti úřady při návratu do země obvykle nezajímají. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce výslovně sdělil, že mu v Uzbekistánu nic nehrozí, ale má obavy z jednání uzbeckých úřadů pokud jde o jeho neplatné doklady, a dále vzhledem ke skutečnosti, že v zahraničí požádal o azyl. Dle dostupných informací však dle žalovaného státní orgány Uzbekistánu pod novým vedením začaly podporovat pracovní pobyty svých občanů v zahraničí, přičemž uvedené možnosti legálně, byť již v minulosti, využil taktéž žalobce. Není zde předpoklad, že by žalobce byl po návratu do země původu postihován výhradně za pobyt v zahraničí, samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo překročení platnosti uděleného víza, či že by mu na základě cíleného jednání ze strany státních orgánů země nebylo umožněno znovu vycestovat mimo území Uzbekistánu. Taktéž nebylo zjištěno, že matka žalobce, která v současné době pobírá důchodové dávky a volně pravidelně cestuje mimo území Uzbekistánu s platnými doklady za příbuznými na Ukrajinu, byla jakkoli postihována v souvislosti s osobou žalobce, či by jí osobně bylo bráněno volně cestovat, tato žije v Uzbekistánu běžným životem a má přístup k sociálnímu a důchodovému systému dle možností země. Rovněž tato skutečnost nevypovídá o jakémkoli cíleném zájmu uzbeckých státních orgánů o osobu žalobce a jeho rodinu, natož o nebezpečí vážné újmy či vážné pochybnosti, pokud jde o bezpečnost návratu žalobce. Dále jelikož žádné orgány ČR neposkytují žádným uzbeckým orgánům informace o tom, kdo v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany či komu byl udělen azyl nebo doplňková ochrana, jsou tyto obavy žalobce bezpředmětné. Neexistuje případ, kdy by osoba pocházející z Republiky Uzbekistán dlouhodobě pobývajících v České republice měla v případě návratu do země původu nějaké problémy se státní mocí. V žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

prodloužení doplňkové ochrany žalobce pouze sdělil, že má v úmyslu zůstat v ČR, v zemi původu má pouze starou matku, nemá tam práci a budoucnost, a také mu skončila platnost dokladu. V průběhu řízení žalobce ani neuváděl či nenamítal, že by nějakým způsobem pozbyl státního občanství Republiky Uzbekistán, nadto občan může opět požádat o jeho opětovné nabytí a vše potřebné pro pobyt vyřídit na příslušných místních úradech, uzbecké orgány budou žalobci v tomto směru nápomocny. Tvrzení, že žalobci po návratu do země původu může hrozit uvěznění, jsou pouze nedoložené spekulace.

13. V replice žalobce namítá, že žalovaný ve vyjádření uvedl, že neexistuje jediný případ, kdy by byl občan Uzbekistánu po návratu postihován místními úřady. Žalobci není jasné, z čeho žalovaný ohledně této informace vychází. Svá tvrzení by měl správní orgán vždy prokázat. Žalobce upozornil, že si umí jen těžko představit, že by byla ČR ze strany Uzbekistánu informována o postupech proti státním příslušníkům, kteří se z ČR vrací. Zastupitelský úřad logicky též nemůže mít přístup k zadrženým osobám, které nejsou českými občany. Jedná se tak čistě o spekulaci žalovaného. Žalobce naopak předložil zprávy o zemi původu, které postihování navrátilců dokládají. Žalobce také kategoricky nesouhlasí se závěrem žalovaného, že je situace v Uzbekistánu ohledně lidských práv migrujících osob stabilizovaná. Má naopak za to, že mu i nadále hrozí věznění a špatné zacházení. Žalovaný postupoval v rozporu s § 53a odst. 4 ve spojení s §17a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný vůbec neprovedl hodnocení závažnosti a trvalosti změn. Bez provedení tohoto testu však nelze objektivně posoudit, jestli žalobci nadále hrozí vážná újma. Žalobci je též vytýkáno, že v průběhu správního řízení neuváděl, že pozbyl státní občanství Uzbekistánu. Zároveň však žalovaný shrnuje, že žalobce již nemá platný cestovní doklad země původu. Žalobce má za to, že po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby se orientoval v právní úpravě své země. Je to naopak správní orgán, který je odpovědný za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Pokud žadatel nemá platný cestovní doklad, je třeba se ptát, zda je stále příslušníkem daného státu. Žalobce se domáhá přímé aplikace evropského práva. Je dle něj zcela irelevantní, zda danou skutečnost uváděl již v řízení před správním orgánem. Odkázal na čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění). Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení skutkové a právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Žalobce uvádí, že se může jen pozastavit nad tím, že je žalovaný názoru, že když žalobce pozbyl uzbeckou státní příslušnost, může ji opět snadno nabýt. Závěry učiněné žalovaným nemají podle žalobce oporu v jeho výpovědích ani ve spise. Žalobce se domnívá, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu nelegálního pobytu v zahraničí a neplatnosti dokladů. Není možné, aby žalovaný svévolně manipuloval s výpovědí žalobce.
14. K obsahu repliky žalovaný uvedl, že vycházel z dostupných informačních zdrojů. Situace v oblasti dodržování lidských práv je v Republice Uzbekistán podrobně monitorována mnoha různými institucemi a organizacemi, včetně zahraničních a nevládních organizací, pokud by v tomto směru měly osoby navracející se z České republiky do Uzbekistánu nějaké potíže se státními orgány, určitě by tyto organizace tuto skutečnost ve svých obsáhlých zprávách zmínily. Žalovaný nemůže prokazovat něco, co neexistuje. Je to tedy naopak žalobce, kdo je povinen prokázat, že zmiňované osoby tyto potíže mají. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

žalovaný trvá na tom, že v zemi původu žalobce došlo k trvalým a významným změnám. Skutečnost, že žalobce nemá cestovní pas, neznamena, že pozbyl státního občanství, původně cestovní doklad Republiky Uzbekistán vlastnil. Sám žalobce správnímu orgánu tvrdil, že je státním občanem Republiky Uzbekistán, přičemž v průběhu řízení neuváděl, že by jej pozbyl, nadto cílem řízení o udělení mezinárodní ochrany není určovat státní občanství žalobce. I pokud by žalobce již pozbyl státního občanství Republiky Uzbekistán, žalovaný by jeho případ musel ve smyslu zákona o azylu posuzovat ve vztahu k této zemi. V této souvislosti žalovaný upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 21/2004 ze dne 6. 10. 2004, z tohoto rozsudku dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalovaný nebyl povinen zkoumat, zda žalobce pozbyl státního občanství Republiky Uzbekistán.

15. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
16. Součástí správního spisu je též dokumentace ze správního řízení, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana. K žádosti v tomto řízení žalobce uvedl, že je rozvedený, v ČR chtěl studovat, avšak přijel na pracovní vízum, a když se mu studovat nepodařilo, začal pracovat. Má zde syna, kterému by chtěl být nablízku a podílet se na jeho výchově. V Uzbekistánu mu sice nic nehrozí, ale neví, jak by to bylo, kdyby se dozvěděli o jeho žádosti o azyl. Dále má obavy, neboť jeho cestovní doklad je neplatný. K žádosti žalobce doložil ověřený překlad oddacího listu s občankou Ukrajiny dokládající uzavření sňatku v roce 2010 a rodný list syna. Součástí spisu je dále opis z evidence rejstříku trestů ze dne 23. 10. 2015, ze kterého je zřejmé, že žalobce byl rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 10. 2014 sp. zn. 44 T 64/2014 shledán vinným ze spáchání trestného činu dle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výměře 2 měsíců s podmíněným odkladem se zkušební dobou do 16. 12. 2015.
17. Při pohovoru k této žádosti upřesnil, že původně měl pracovní vízum, poté si jej prodloužil. S manželkou měli problémy, byl ve špatném psychickém stavu, a následně si vízum neprodloužil. To bylo v roce 2012, kdy zároveň skončila platnost jeho pasu, uvažoval, že pojedje domů. Ambasáda je v Německu, když se tam nedovolal, rozhodl se tam nejet, bál se následků v souvislosti s dvouletým nelegálním pobytem v ČR. Nechtěl odjet, bál se, že by se do ČR znovu nedostal, chtěl zůstat v ČR a vídat nadále syna, který žije s bývalou manželkou. Rozvedli se v roce 2014. V roce 2012 ještě nevěděl, že existuje možnost požádat o azyl, navíc se následně bál ji využít, neboť by mohl být vyhoštěn. Zároveň se obával, že by pak mohl být za toto v Uzbekistánu postižen. Syna vídá jednou týdně. V Uzbekistánu má matku, která je v důchodu. V Uzbekistánu žádné potíže se státními orgány neměl. Měl by tam však těžký život, je tam vysoká nezaměstnanost.
18. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015 žalovaný žalobci udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný odkázal na žalobcova tvrzení uvedená do protokolu, kdy vyjádřil pochybnost ohledně svého návratu do Uzbekistánu z důvodu podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval, že ve světle zjištěných informací, zejména Informace MZV ČR č. j. 98850/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, která se zabývá situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, aktuální situace v Uzbekistánu neumožňuje, aby žalovaný shledal možnost jeho bezpečného návratu bez platných dokladů a po podané žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Žalobci proto byla udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu na dobu 24 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

19. Součástí spisu je dále výstup lustrace syna žalobce a jeho bývalé manželky. Z tohoto dokumentu mimo jiné vyplývá, že bývalá manželka doložila rozsudek o rozvodu.
20. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce sdělil, že doplňková ochrana mu byla udělena z důvodu, že zde má syna, je zde dlouho a chce zde zůstat. Bydlí s kamarádem a pracuje v logistice. Ohledně soudní úpravy péče o syna žalobce uvedl, že žádný soudní rozvod neproběhl, neboť žili jako druh a družka. K dotazu, proč tedy dříve uváděl, že je rozvedený, sdělil, že žili jako manželé. Následně odpověděl, že nikdy manželé nebyli a nikdy neproběhl soud ohledně úpravy péče o dítě. Rozešli se v dobrém, syna nadále vídá asi jednou za měsíc či dva měsíce, co tři týdny, jak to vyjde, manželce na něj přispívá. Matka syna vozí často na Ukrajinu, tam chodil i do mateřské školy. K dotazu, zda je to tedy tak, že na Ukrajině chodí do mateřské školy, ačkoli zde žádá o trvalý pobyt, žalobce potvrdil, že takto to je. Návratu do vlasti se obává, neboť tam nemá práci ani budoucnost, v ČR navíc má syna a skončila mu platnost pasu. V Uzbekistánu žije matka žalobce, která pobírá důchod. K otázce, z jakého důvodu si neupravil platnost dokladů, když původně bez potíží vycestoval, uvedl, že mu skončila platnost dokladu a obává se, že by se již nemohl vrátit. Když už se někdo do Uzbekistánu vrátí, je problém znovu odjet. Ambasáda je v Německu, když se tam nedovolal, zůstal v ČR nelegálně. Chtěl tam jet, ale bál se, že jej vrátí domů.
21. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce, u kterého žalobce zopakoval požadavek na ustanovení advokáta.
23. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
24. Podle § 14a zákona o azylu: *„(1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
25. Podle § 14b zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.“*

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. (4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

26. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu: „Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.“
27. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu: „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“
28. Soud úvodem konstatuje, že námitky žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů jsou značně obecné. Žalobce pouze uvedl jejich výčet, aniž by konkretizoval, v čem spatřuje jednotlivá pochybení, kterých se žalovaný vůči němu měl dopustit. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
29. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Žalobci byly kladeny otázky týkající se jeho pobytu v ČR, celá řada otázek se týkala také zjištění důvodů, proč odmítá návrat do vlasti, zda tam zaznamenal nějaké konkrétní obtíže, apod. Nelze také říci, že by žalovaný řízení vedl jakkoli jednostranně či neobjektivně. Žalobci byla umožněna součinnost, mohl se vyjádřit ke všem uvedeným skutečnostem nebo je doplnit.

30. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž úvzornovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „podle §53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se doplňková ochrana neprodlužuje.“
31. Jádrem žaloby je důraz na skutečnost, že se poměry v Uzbekistánu nezměnily, z čehož žalobce dovozuje, že by mu měla být doplňková ochrana prodloužena. Upozornil zejména na špatnou situaci navracejících se migrantů, kdy sám nemá platný cestovní doklad a z tohoto důvodu má z návratu do vlasti obavy. Zároveň by mohl čelit problémům z důvodu, že požádal v zahraničí o mezinárodní ochranu.
32. Žalovaný byl oprávněn doplňkovou ochranu žalobci neprodloužit, avšak pouze tehdy, pokud dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo dříve možné, aby se žalobce do vlasti vrátil, zatímco nyní to již možné je. Má-li prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové.
33. Žalovaný v roce 2015 shledal důvodnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomuto kroku přistoupil z důvodu, že žalobce nedisponoval platným dokladem, a zároveň požádal v zahraničí o mezinárodní ochranu. Na základě informací zjištěných z tehdy dostupných podkladů žalovaný dovedl, že by nemohl být garantován bezpečný návrat žalobce do vlasti.
34. V nynějším řízení se žalovaný zabýval možnými potížemi žalobce a zjišťoval, zda situace v Uzbekistánu je taková, že již umožňuje jeho bezpečný návrat.
35. Žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany 11. 10. 2017. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace v Uzbekistánu obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z let 2017 a 2018, tedy v době rozhodování (únor 2018) byly aktuální.“

36. Konkrétně vycházel žalovaný ze spisového materiálu k řízení o předchozí žádosti, z obsahu z evidence rejstříku trestů ze dne 31. 1. 2018, z obsahu žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti, Informace OAMP, Uzbekistán – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 9. 2017, Informace MZV ČR č. j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017.
37. Žalovaný na podkladě zjištěných informací konstatoval, že Uzbekistán je prezidentská republika s dělením moci mezi výkonnou, legislativní a soudní složku, nicméně výkonná moc v čele s prezidentem je dominantní a udržuje téměř kompletní kontrolu nad legislativní a soudní složkou moci. Podle agentury Reuters i uzbeckých médií se v zemi objevují známky uvolnění. Díky reformám prezidenta Mirzizojeva byly omilostněny tisíce lidí dříve stíhaných za protistátní činnost, někteří disidenti mohou cestovat, do Taškentu se může vrátit organizace Human Rights Watch, byly uvolněny podmínky ve věznicích, atd. V srpnu 2018 podepsal prezident výnos o nových biometrických pasech pro zahraničí a o zrušení výjezdních víz, dle něj vízový systém končí a od 1. 1. 2019 bude možné cestovat do zahraničí bez výjezdního víza. Uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. V zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
38. Z Informace MZV ze dne 22. 11. 2017 žalovaný zjistil, že uzbecké státní orgány mají velmi dobrý přehled o pohybu uzbeckých státních občanů v zahraničí, nicméně se aktivně zaměřují pouze na odpůrce režimu. Uzbekistán sleduje své občany vracející se ze zahraničí, avšak legislativa nepředpokládá žádná omezení či sankce. Navracející se osoby mají přístup k sociálnímu i zdravotnímu systému, ke vzdělání i trhu práce, vše je limitováno ekonomickou situací země. Nejsou zde informace o sledování občanů, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, dle aktuální legislativy žádné postižení nehrozí, uzbecké státní orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby. Určité komplikace jsou při vydání výjezdního povolení, pokud občan neposkytne dostatečné informace ke svému předchozímu pobytu v zahraničí. Ekonomičtí a studijní migranti však obvykle nikoho nezajímají. Pokud se občan nezaregistruje na zastupitelském úřadu a pobývá v zahraničí déle než po dobu platnosti výjezdního štitku, není tato skutečnost překážkou při návratu do Uzbekistánu a nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice. Sankce legislativa nepředpokládá. V případě pozbytí platnosti či ztráty cestovního pasu zastupitelské úřady vydávají certifikát k návratu do země, kde si požádá o vystavení nového pasu, sankce není předpokládána.
39. Dále žalovaný uvedl, že žalobce vlast opustil s platným cestovním dokladem, s plným vědomím státních orgánů. Pokud by byl pro tyto orgány zájmovou osobou, jistě by mu vycestování nepovolily. Na základě dostupných informací žalovaný neshledal, že by žalobce byl při návratu postihován výhradně za pobyt v zahraničí, podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, překročení platnosti víza či že by mu nebylo umožněno opětovně vycestovat. Ani matka žalobce nebyla jakkoli postihována. Nebyl zjištěn žádný zájem státních orgánů Uzbekistánu o osobu žalobce, žalobci již při návratu nehrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
40. Z citovaných informací žalovaný adekvátně vyhodnotil, že Uzbekistán stále představuje určitou formu policejního státu, avšak zároveň nebylo zjištěno, že by při návratu do země mělo občanům Uzbekistánu hrozit zásadní nebezpečí, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. Situace v Uzbekistánu se postupnými kroky spíše zlepšuje, jakkoli se stále nejedná o svobodnou zemi.

41. Takový závěr má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud si dovoluje odkázat konkrétně na usnesení ze dne 5. 9. 2019 č. j. 5 Azs 392/2018 - 30, dle kterého: „Krajský soud se otázkou nebezpečí brozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají. „Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu brozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.“
42. K obdobnému případu se vyjádřil Nejvyšší správní soud též například v usnesení č. j. 2 Azs 391/2019-32 ze dne 13. 5. 2020, kde uvedl, že: „Nejvyšší správní soud zároveň poukazuje na to, že ve skutkově obdobných věcech (k problematice postupu veřejné moci vůči občanům Uzbekistánu navracejícím se ze zahraničí a politické situaci v Uzbekistánu po nástupu nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva) již shledal Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP (z níž mimo jiné vycházel žalovaný i v nyní projednávaném případě), za aktuální a dostatečnou. Naznal přitom, že „ačkoli tamější (uzbecká) vláda pohyb svých občanů poměrně bedlivě sleduje, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů. V případě dlouhodobého pobytu občanů v zahraničí lze v praxi očekávat pouze potíže těchto osob při vydání nového výjezdního povolení v budoucnu. K vyvrácení závěru, že mu (stěžovateli) v takové situaci nehrozí újma, která by byla relevantní dle zákona o azylu, však stěžovatel nepředložil žádná určitá tvrzení opřená o konkrétní důkazy. Tvrzení, že s nástupem nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva nedošlo k zásadní změně situace v oblasti lidských práv, není dostatečné.“ (srov. usnesení NSS ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, shodně usnesení NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 3 Azs 81/2019-33). Ani v řešené věci přitom stěžovatel nepředložil žádná konkrétní tvrzení, že mu i po změně poměrů v zemi hrozí nebezpečí vážné újmy.“
43. Jelikož bylo žalovaným zjištěno, že se situace v Uzbekistánu významně a dlouhodobě zlepšila, a tedy žalobci nehrozí nadále vážná újma z důvodu jeho pobytu v zahraničí, absence cestovního dokladu, či podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný doplňkovou ochranu žalobci neprodloužil.
44. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013 – 35: „Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“
45. V průběhu řízení žádné nové skutečnosti zjištěny nebyly a ani žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné uvažovat existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Situace v zemi se prokazatelně zlepšila, nejsou zde ani žádné okolnosti, které by mohly odůvodnit prodloužení doplňkové ochrany.

46. Soud tak nemůže souhlasit s námitkami žalobce ohledně nedostatečného prokázání skutkového stavu a špatného posouzení informací dostupných z podkladů. S odkazem na uvedené lze uzavřít, že nebylo zjištěno, že by žalobci hrozilo ve vlasti nadále nebezpečí vážné újmy dle § 14 zákona o azylu. Nedojde tak ani k porušení čl. 3 a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a též čl. 36 Listiny základních práv a svobod ČR.
47. K námitce pozbytí uzbeckého státního občanství, kterou žalobce uvedl teprve v soudním řízení, soud provedl důkaz zákonem upravujícím uzbecké občanství.
48. Dle dosud platného uzbeckého zákona o státním občanství ze dne 2. 7. 1992 (čl. 21 bodu 2 zákona o státním občanství) může dojít ke ztrátě státního občanství, pokud držitel občanství pobývá trvale v zahraničí a bez dobrých důvodů se nezaregistruje do tří let na příslušném úřadu (<https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=3ae6b4d3c&skip=0&query=citizenship&coi=UZB>). Nová zákonná úprava (dosud neúčinná, neboť k účinnosti dojde až po uplynutí 6 měsíců od publikace zákona ze dne 13. 3. 2020), v čl. 25 konstatuje ztrátu občanství, nikoli možnost ztráty, v případě pobytu v zahraničí po dobu 7 let bez registrace na zastupitelském úřadu (<https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5e8d89964&skip=0&query=citizenship&coi=UZB>).
49. Žalobce dovozuje ztrátu svého občanství pouze z obecného odkazu na zákonnou úpravu, aniž by ztrátu občanství jakkoli osvědčil (lze presumovat vydání správního aktu o ztrátě občanství nebo naopak odmítnutí vydat pas či jiný doklad). Bylo na žalobci, aby prokázal, že státní občanství Uzbekistánu pozbyl, ten však takovou skutečnost dříve ve správním řízení ani nezmnínil a uvedl ji až v žalobě. Nebylo povinností žalovaného ověřovat státní občanství žalobce, který neuvedl v tomto směru jakékoli pochybnosti. Z tvrzení žalobce není ani zřejmé, jakým způsobem by podle žalobce měl jeho státní občanství ověřovat žalovaný, případně soud, neboť odkaz na zákonnou úpravu nelze mít za dostačující, nehledě k ustanovení § 19 odst. 2 zákona o azylu, které brání získávat konkrétní informace o žadateli o azyl od původců pronásledování. Za daného stavu věci jde pouze o domněnku žalobce, že o státní občanství Uzbekistánu mohl přijít, aniž by však tuto skutečnost jakkoli podpořil konkrétními skutečnostmi.
50. Nad to je nutné uvést, že zánik občanství sám o sobě není azylově relevantním důvodem. „*Apatridé (osoby bez státního občanství), jejichž postavení je charakterizováno absencí efektivní ochrany de iure nebo de facto ze strany země původu, mohou požívat azylové ochrany podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pouze za předpokladu, že je ztráta ochrany v jejich případě výsledkem příčinné souvislosti pronásledování z azylově relevantního důvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 80/2006-64 ze dne 10. 1. 2007).*“ Ztráta občanství z administrativního důvodu pro absenci registrace cizince u zastupitelského úřadu v zahraničí není azylově relevantním důvodem, neboť zájem země původu o pohyb jejich občanů nelze považovat za pronásledování, byť se může sankce za nedodržení pravidel registrace – ztráta občanství jevit jako nepřiměřená.
51. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které by mohly mít vliv na prodloužení doplňkové ochrany, zabýval se i možnými ekonomickými a sociálními dopady. Ekonomická migrace nepředstavuje azylově relevantní důvod a nemůže být důvodem ani pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud nepopírá, že návratem do Uzbekistánu by

mohlo dojít k jistému zhoršení životní úrovně žalobce, avšak tato skutečnost není relevantním důvodem.

52. Soud též poznamenává, že lze obecně značně pochybovat o důvěryhodnosti výpovědi žalobce. Soud nepřehlédl, že žalobce v řízení o udělení doplňkové ochrany dne 25. 11. 2014 uvedl, že nebyl nikdy trestně stíhán, ačkoli z opisu rejstříku trestů, vyplývá, že trestně stíhán byl. Dále žalobce v původním řízení doložil oddací list a hovořil o bývalé manželce, při pohovoru v řízení o prodloužení doplňkové ochrany však následně uvedl, že nikdy ženatý nebyl, s partnerkou žili jako druh a družka, nikdy proto ani neproběhla soudní úprava ohledně péče o dítě. Součástí spisu je však též výsledek lustrace žalovaného ohledně bývalé manželky žalobce a jeho syna, kdy bylo zjištěno, že bývalá manželka doložila rozsudek o rozvodu.
53. Žalobce svými tvrzeními též částečně relativizoval své přání zůstat v ČR se synem, neboť v dřívějším řízení uváděl, že se se synem vídají zhruba jednou týdně, v nynějším řízení však již uvedl, že se z důvodu pracovního vytížení vídají přibližně jednou za tři týdny, měsíc či za dva měsíce. Soud proto též poznamenává, že je pochopitelné, že se žalobce chce stýkat se synem, avšak i v případě, kdy pobývá v ČR a tuto možnost má, dle svých tvrzení ji ani tak příliš nevyužívá. Žalobce neprokázal, že by nemohl své rodinné vazby realizovat ve vlasti. Zejména si však může vyřídit příslušné pobytové oprávnění pro pobyt v ČR. Rodinné vazby v ČR byly žalovaným zohledněny již v předchozím řízení. Doplňková ochrana žalobci nebyla udělena, jak se dle svých tvrzení domnívá, z důvodu, že zde má syna, je zde dlouho a chce zde i nadále zůstat, nýbrž z důvodu obav o jeho bezpečnost, jak je popsáno výše.
54. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
55. U žalobce nejsou naplněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu, ani z jiného důvodu.
56. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy,

kteře byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.

57. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. července 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce